

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt ünneplő Vendégeink! Kedves magyar testvéreim!

A magyar szabadságharc emlékünnepére gyűltünk össze, mert a földi ember ereje egy nép ereje is az emlékezésben van. Az emlékeinkben jár a múlt, a szüleink, nagyszüleink mosolya, ölelése, tanácsa. Egész világ van a lelkünkben ilyenkor. Az emlékezés világa, ami nélkül semmit sem érne az életünk. Népünk lelkében is egy egész világ van. Az emlékezés világa, ami nélkül gyökértelen marad. Ma itt mi is arra emlékezünk, hogy

1848 március 15-én feltételettel a nemzet előtt a sorsdöntő kérdés : Rabok legyünk vagy szabadok?! És erre a kérdésre az egész nemzet egy szívvel esküdött: Rabok tovább nem leszünk! De nem csak erre az egy napra emlékezünk ma, hiszen már 18.-a van, hanem a folytatására is, a hőiesen vívott küzdelemre. Március 15.-ét meg kell ünnepelni, mert a szabadságért mindig küzdeni kell: egyszer úgy, hogy meg kell szerezni, máskor meg úgy, hogy meg kell tartani, mert a szabadság a legnagyobb

dolog a legnagyobb kincs. Kétféleképpen beszélhetek a szabadságról, polgári foglalkozásomon kívül ref. lkp. is vagyok így beszélhetek teológiai síkon is a szabadságról, de megkértek, hogy ne prédikáljak ezért csak röviden mondom el, hogy számomra és minden keresztyén számára az igazi szabadság a bűnnek rabságából való megmenekülés, a bűn akadályozza képességünket abban, hogy jók legyünk és jót tegyünk másoknak, ezért van nekünk egy teológiai talpra állásunk is, mert Isten igéje biztat erre mindannyiunkat, hogy: **“álljatok meg abban a szabadságban, amelyre Krisztus megszabadított minket, és ne engedjétek magatokat újból a szolgaság igájába fogni!”** Ez azért nagyon fontos mert csakis így tudunk igazságosan cselekedni és lehet szabadságunk a jóra, hogy annyi **jót** tegyünk, amennyit szeretnénk! Hát nem erre lenne nekünk szükségünk? Magunktól ez sajnos nem megy. Jól tudta ezt Petőfi is amit a Dicsérsz kedves című versében leírt. A feleségének írta és azért különleges mert az

életnek ezt az alapvető törvényszerűségét fejt ki amit mi a jó Istentől kapunk.

- Dicsérsz kedves, hogy olyan jó vagyok!
És meglehet, hogy az vagyok valóban,
De ne köszönd ezt énnekem... szíved
Annak forrása, bennem ami jó van.
- Avagy talán a földnek érdeme,
Hogy úgy terem gyümölcsöt és virágot?
Teremne-e csak egy fűszálat is,
Ha nem sütnének rá a napsugárok?
- Milyen egyszerű és kézzelfogható amit itt
Petőfi mond - tehát mi, hogy az igazi jót
tudjuk tenni azt Valakinek köszönhetjük. A
szabadság és igazság lelkét ültette belénk
a jó Isten, ezért lázadtak fel és harcoltak
48-49-ben oroszánokat megfélemlítő
bátorsággal az önkényuralom ellen.
Micsoda kitűnő hazafiak voltak, micsoda
nemes szándék éltette őket, hogy
mennyire emberek tudtak maradni, ez az
emberi nagyság, az emberi lelki erő napja,
az elvek melletti kiállás leggyönyörűbb
napja amikor ezek az emberek mindent
odaadtak hitükért. Megmaradtak a
kivégzés előtt mondott utolsó szavaik,
csak hogy egyik honvéd tábornok Vécsey

Károly szavait idézzem, aki azt mondta: "Isten adta a szívet, lelket nekem, amely népem és hazám szolgálataért lángolt" ilyen bátor Hazafiak voltak. Ilyen szabad lelket kaptunk mindannyian a jó Istentől, tartsuk hát meg, hogy el ne veszítsük, hogy el ne vegyék tőlünk. Vagy azt hisszük, hogy nincs veszélyben, talán soha nem fenyegette annyi veszély mint manapság, minden eddiginél nagyobb és félelmetesebb, mert ismeretlen. Nem tudjuk honnan jön, barát vagy ellenség ruhájában jön, Északról vagy délről keletről vagy nyugatról? Csak azt tudjuk hogy van és reánk van vágyódása, süketek lennénk ha nem hallanánk az idők szavát a körülöttünk dübörgő eseményekből. Olyan időben élünk éppen amikor az emberiség egészen a pusztá létéig olyan fenyegetettségben van amiben talán soha még. Ezért harcra hív a magad szabadsága! Hogy tartsd meg a szabadságot, egyenlőséget, testvériséget. A testvériség nem csupán érzelmi kapcsolat, nem pusztá vérségi együvé tartozás, több ezeknél: tettekben

megnyilatkozó **lelki rokonság**. Testvériség, de sokat vétkeztünk ellened. Hányszor hiányzott az összefogás. De milyen csodálatos látni azokban a 48-as honvéd tábornokokban az igazi testvériséget, volt közöttük horvát, szerb, örmény, osztrák, német, de mégis testvérek voltak, mert mindannyiukat ugyanaz a szabad Lélek táplálta! Hát ma nincsen szükségünk fokozott testvéri szeretetre? Most a testvérnépek háborújában a nagy népek összeütközésében érezzük igazán és látjuk a testvériség hiányát és a gyűlölet pusztítását. Most nekünk, hazánktól távol élő magyar közösség számára is egy létparancs van: megerősíteni a magyarságot a **testvéri érzés** cementjével, vasbeton egységbe fogni össze a sok széthulló kavicsot és homokot. Adja Isten, hogy ilyen önzetlen testvéri szeretettel tudjuk betölteni a mi küldetésünket itt H-ban is! Köszönöm, hogy meghallgattak, Isten áldja mindannyiukat!

